

Кантата на честь і славу Лисенку

Михайло Старицький

а) Спільний хор

Ніч непробудна; мов кладовище країна;
Саваном чорним укрита безмежна долина...
Ти-хо – ні думи; глухо – ні сміху, ні згуку,
Тільки-но стогін зірве де здавлену муку...
Ох, Україно! Серцем невже ти почила?
Де ж твоя доля, де твоя слава і сила?
Кобза розбита... рідного згуку не чути...
– Ох, не питайте, діти, я гину з покути:
Духом славетним ще я не вмерла, а тлію,
Тільки хто збудить в серці одублім надію?
Туга лиш клонить тирсу по збитому полю,
Буйний лиш плаче про славу минулу, про долю...

б) Співці

Баритон:

Ні, не тужіть: господь почув наш стогін,
Послав співця і серце оживив;
Прислухайтесь, – росте усюди гомін
І настає надія кращих днів!

Тенор:

Луна біжить; до звуків линуть згуки,
В гармонії сплітаються ясній –
І гасять нам непереможні муки,
І нам несуть розкішні зграї мрій!

Сопрано:

О марева і настрої чудові!
Душа моя в гармонії зроста
І прагне вся розкритись до любові
І за братів на себе знять хреста!

Альт:

Підносяться натруженії груди,
Бо напились живущої води;
Тінь радощів перебіга повсюди
І проріка, що збудемось біди!

в) Квартет і хор

Велика сила, необора
У рідній пісні, в слові тім,
Що наша ненька, з туги хвора,
Співала діточкам малим.
О, звук тих слів подобен чуду, –
І богом дадений співець
Омиє нам серця від бруду,
Який скалічив їх внівець...
І буде славен він повіки,
Наділить славою і нас:
Стріпнуться немічні каліки
І прискорять той слушний час!

Квартет

Розбудив ти нас, кобзарю,
Проясняються й сумні.
І в забутому віттарю
Творчі чуються пісні!

Хор

Гей, вставайте: рідне слово
Вже склика до праці всіх!
Заживем тепер наново –
Скинем давній рабський гріх!

Квартет і хор

Опізнаймося, годі скніти,
Братські руки сплетемо,
І під прапором освіти

Всім добро понесемо!

г) Спільний хор.

Слава, слава кобзареві,
Щастя нашій долі!
Слава рідному співцеві,
Велетню Миколі!

Слава труднику, що тратив
Сили на спізнання;
Не продав він за дукати
Божого надання...

А музику рідну ширив,
Піднімав високо,
І в народну душу вірив,
В ній тонув глибоко...

Не умре ж душа живая,
Дума не загине,
А від краю і до краю
Славою полине...

І напасники лихії
Вниз потуплять очі,
І таки зоря надії
Блисне серед ночі...

Слава ж, слава Кобзареві,
Вік віків віднині,
Слава рідному співцеві,
Слава й Україні!